

teiset jäälle, kes suurema hõlega tööd teggi, ja sainenda omma kirriko paljo enneminne ja illusioonine walmis, kui wend. Wimaks, kui mölemad kirrikud walmis oolid, tulli Konrad, heaga tehtud tööd waatma ja ödde näitas temmale seik nurgad läbbi.

Et se kirrik nüüd paljo ruttem, ühkem ja alwema hinnaga olli walmis janud, kui wental, siis töüs temma mihha ni sureks, et ta üllewelt afna lahti tömbas ja omma ödde afnast välja, mahha surnuks wiškas, ja seddo omma kirriko meistril silmad selja tahha wānis. Selle pārrast, et ta enneminne polnud töga joudnud, kui ödde.

Täanna pāwani seisab Konradi houa peäl Iai kiwwi, kus temma kudda on sisse raiutud ja temma jalge al kirriko meister, keertud kaelaga.

Jah! ussowalgus sadab müüd,
Siit ärra keik need rängad süüd,
Mis ennemuiste wannal a'al
Kül olnud seäls, ka meie maal!
Ka müüd on paljo pudo veel
Ja seisab alles polel teel.

Jutt ojätku d. Tark Kirjatundja.

Uks mees, kes kirjutud kirjast ka olli kuulnud ja isse ka möned varreje jallad oskas üles tehha. piddas omast tarkusest wägga paljo, läks ühte moisa ja pakkus emast aidamehheks. Et hergal umbest aidamest tarvis olli, siis küssis agga, kas mees piddi kirjutada moistma? ja mees ei aianud ka walleks, waid ütles emast kül moistwad.

Herra ellas talvel liinas, fuida suurtjuggo rahval se wiis on ja kirjutas mönne aia pārrast, et aidamees piddi 2 sälletist ruggid wällaga liina saatma. Aidamees wōttis ramato wasto, luges ja hūdis: „Need on keik pitka pükslidega kirjad ja tähhendawad sedda, et herra ühte sälletist saero liina tahhab.“ Andis kohhe kāsko, et teomehhed piddid jalla peält faerdega liina minnema.

Kui faerad liina tuliid, pahhandas herra omnia meelt wägga ja küssis kubja käest, mis ta mitte ruggid polke tonud? Kubjas, kes aidamehhe tarkusest ühtegid ei teädnud, räkis herrale, et aidamees, kes kirja tunneb, üttelmid need kaera kirjad olnud, mis rantato sees seisnud, seist et paljo pitki tähti seas olnud.